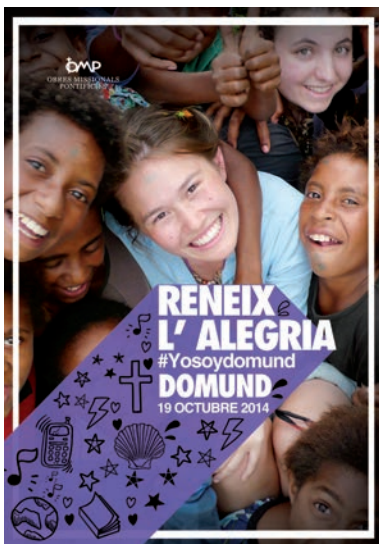

Avui, Domund 2014: «Reneix l'alegria»

► Els delegats de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya han escrit una carta, de la qual us oferim aquí alguns fragments:

- La joia d'anunciar i viure l'Evangeli és quelcom tan vital que el qui l'experimenta viu en si mateix una transformació. Pot ser missioner aquell que cerca el bé dels altres i desitja la seva felicitat. Aquesta obertura del cor és la font de l'alegria i de la felicitat: «Fa més feliç donar que rebre» (Ac 20, 35).

- Aquest donar-nos, aquest sentir-nos missioners, aquest saber-nos cridats pel mateix Jesús ens ha d'omplir de joia. És ell qui confia en nosaltres, en els missioners en terres llunyanes i

en els qui som missioners aquí amb el nostre testimoni de vida, amb la nostra pregària i amb la col·laboració econòmica generosa.

- No podem defraudar els missioners escampats per tot el món que han lliurat la seva vida a l'Evangeli i que ens demanen ajut. No podem deixar de veure els ulls de tantes persones que, en països de missió, no tenen el més necessari. Jesús compta amb nosaltres, som el seu cor, els seus peus i les seves mans, ara i aquí, a la terra.

Què en demanes, Senyor?

Fa unes setmanes traspasà un religiós —un germà— que dedicà tota la vida al servei dels companys religiosos. Tenia cura dels diversos aspectes que faciliten la vida d'una comunitat gran, des de la supervisió de la cuina, el manteniment de les instal·lacions, la coordinació del personal col·laborador laic, passant per l'acolliment freqüent d'hostes, religiosos de la mateixa congregació o laics implicats en l'acció apostòlica de pas per la ciutat. Tenia una manera d'acollir tothom peculiar, que un d'aquests hostes expressà així en conèixer la notícia del traspàs: «Transmetia una alegria senzilla, amb un somriure lluminós que derivava en servei generós, com si tenir contents els altres fos la seva missió a la vida». Era cordial amb els religiosos i amb els laics que treballaven a la casa. Una de les senyores que hi treballen deia amb ulls plorosos: «Quan vaig començar la meua feina a la comunitat, el germà m'acollí i m'ajudà. Em vaig sentir ben tractada i considerada». Amb les peculiaritats pròpies en el dir i en el fer, com totes les persones, desenvolupava la seva acció «amb un senzill esperit de servei que el portava de la cuina a la porteria, dels mercats a les habitacions [...] quasi sempre convidant a recordar mo-

ments agradables. Senzillesa servicial. Molta!», expressava el mateix hoste.

«Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat de tothom» (Mt 20, 26-28). A les exèquies i l'enterrament s'aplegà la família, els companys religiosos, els treballadors de la casa, els amics, els proveïdors dels diversos serveis i moltes altres persones que l'havien tractat. A l'homilia escoltàrem: «Avui aquí ens agermana una mateixa fe i crida, ens agermana la vida, la mort i l'esperança». Una mateixa fe i crida, el seguiment de Jesús. La vida compartida, estimant en el servei generós, en la certesa que Jesús és en totes les persones, i per això a totes les crides cal respondre: «Què em demanes, Senyor?». La mort confiada sabedors de vers a qui anem; l'esperança en l'acollida del Déu que ens espera i és Pare de tots. De rerefons, el record del testimoni d'un religiós, persona bona i senzilla, fidel a una vocació, a una crida a servir i estimar que escoltà encara jove i que visqué fins a la mort.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Discernir l'amor catòlic

Heus aquí la gran qüestió: encertar en la forma concreta que avui ha de tenir l'autèntica Església de Crist. Hem d'acabar que estem convençuts de pertànyer a l'autèntica Església de Crist, almenys en els seus trets essencials. D'altra manera, abandonaríem. Però quan ens plantejem el repte de discernir la realitat i el futur de la nostra Diòcesi, la pregunta que ens formulem és com, dins del que constitueix essencialment l'Església catòlica, podem apropar al màxim els nostres plans, la nostra organització i manera d'actuar, a allò que espera Jesucrist de la nostra Església avui.

Els antics apologetes, aquells teòlegs que maldaven per defensar i fer accessible la fe als qui no creien, van elaborar una sèrie de «notes» o trets distintius que havia de tenir la veritable Església, davant d'altres grups o confessions religioses. Nosaltres no recordarem aquí aquestes notes simplement per distingir-nos enfront de ningú, però sí per assumir el compromís de complir-les tant com puguem.

Pel que diem, la nota essencial i primera que ha de caracteritzar l'Església de Crist és que en ella es visqui l'amor de Déu. La nostra Església, o és el lloc de l'amor de Déu, del Déu de Jesucrist, o no és en absolut. La resta de les «notes distintives» de l'Església són només conseqüència d'aquesta primera i essencial. És a dir, són notes distintives de l'amor, compartit i transmès a l'Església.

Així, quan celebrem el Domund, el dia de les Missions, no fem una altra cosa que celebrar, reafirmar i testimoniar que «l'amor és i ha de ser catòlic». Una de les notes essencials de l'Església de Crist és que ha de ser catòlica i missionera. Això vol dir moltes coses. Entre elles, que no ha de ser una Església tancada en si mateixa, que viu per a si, sinó un poble de Déu obert a la humanitat, a la qual serveix, acollidor de tot tipus de persones, cultures, nacions, maneres de ser. Això suposa que en el seu interior ha d'haver-hi una pluralitat d'estils, llenguatges i dons, que anomenem carismes, que en estar inspirats pel mateix Esperit enriqueix la unitat de tots en la mateixa fe i el mateix amor.

Això no es podria entendre, si no sabéssim que l'amor de l'Esperit, l'ànima de l'Església, és de per si mateix catòlic. És l'amor expansiu, que empeny constantment a la comunitat a contagiar als altres la pròpia vida. Més encara, és l'amor que s'expandeix sense seleccionar, sense realitzar exclusivismes ni distincions. És un amor que salva distàncies i enderroca murs, que es destina a tota la humanitat i aconsegueix transformar les persones i les cultures, sense que perdin cadascuna la seva pròpia identitat.

Això és ser Església missionera. Si la nostra diòcesi no fos missionera, es podria en el seu propi tancament i, encara pitjor, no seria fidel a Jesucrist.

- Els nostres missioners no estan lluny, sinó que pertanyen a la nostra essència eclesial més profunda.
- La nostra ajuda a les missions no és un simple acte de caritat, sinó que brota del nostre amor catòlic, que no coneix límits.
- El nostre tarannà missioner no és una sensibilitat passatgera, sinó la nostra identitat permanent manifestada en gestos i paraules concretes.

Determinades circumstàncies han afavorit que ens arribin notícies vives del sofriment i el lliurament que els nostres missioners estan vivint. En ells es realitza la veritable Església, compromesa en l'amor concret i universal. Ells ens fan fàcil el discerniment sobre el present i el futur de la nostra Església.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **MANEL NIN**

El martiri indiferent

La situació dels cristians a tot el Pròxim Orient, i especialment a Mesopotàmia (Iraq) és crítica. El P. Manel Nin, monjo de Montserrat, rector del Col·legi Grec de Roma i arximandrita, va explicar el passat 1 d'octubre, convidat per la Fundació Joan Maragall, que «s'està produint una islamització violenta d'aquella zona, cosa que obliga els cristians a deixar el país o a acceptar la mort, el martiri». El P. Nin va impartir una conferència arran del seu article a l'*Osservatore Romano* «El martiri de la indiferència», del 30 de juliol.

Quines són les conseqüències d'aquest martiri?

La desaparició de la presència cristiana en aquelles terres, presència datada ja al s. II. Conseqüències també a nivell cultural: la pèrdua d'un patrimoni literari, artístic, ja que sistemàticament són destruïdes esglésies, monestirs, biblioteques...

Quines esperances tenim que això acabi? Què hi caldria?

Evidentment, darrere el conflicte terrorista hi ha una sèrie d'interessos ideològics, econòmics... Els grups que lluiten en qualsevol conflicte a l'Iraq o a Síria, algú els ha armat... Caldria una voluntat de solució real. Quina? Bèl·lica? Jo diria que no. Concordada amb un diàleg? Em pregunto si és possible un diàleg...

I què podem fer els cristians des d'allà on siguem?

Els cristians, en qualsevol part on ens trobem, podem segurament reforçar la pregària —som cristians i, com a tals, volem viure la nostra fe! Hem de fer sentir la nostra veu, recordant, martellejant al món el que està passant en aquelles terres i en tantes altres arreu. I també hi ha un aspecte que cal afrontar: acollir tants i tants refugiats que hi ha i hi haurà a Occident a causa de la diàspora que crea aquella situació.

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

La medicina de la misericordia

En la alocució inaugural del Concilio, Juan XXIII havia recordado: «Una cosa es la sustancia de la antigua doctrina del *depositum fidei*, y otra es la formulación de su revestimiento: y esto es lo que —con paciencia, si es necesario— se debe tener muy en cuenta, midiendo todo en las formas y proporciones de un magisterio de carácter predominantemente pastoral». Para llevar a cabo esta tarea, «la Esposa de Cristo prefiere usar la medicina de la misericordia mejor que la de la severidad: piensa salir al encuentro de las necesidades de hoy mostrando la validez de su doctrina, mejor que renovando condenas». El papa Juan dio ejemplo de ello durante toda su vida. Y el mundo supo entenderlo.

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

Ser insensibles ante las injurias y las alabanzas

Antonio Abad (250-356) vendió todas sus inmensas posesiones en Egipto y siguiendo a Jesús lo vendió y repartió todo a los pobres: «Así tendrás un tesoro en el cielo». Amonas pidió ser su discípulo. Llegaría a abad y a obispo.

La primera lección que recibió de Antonio fue la siguiente: ante un menhir, una piedra larga, le dijo a Amonas: «Pasarás el día de hoy, por la mañana, ante esta piedra: la insultarás, preferirás contra ella toda clase de injurias, maldiciones y agravios. De vez en cuando le echarás puñados de tierra y piedras. Por la tarde harás todo lo contrario: la llenarás de agasajos y alabanzas.»

Llegada la noche, Antonio preguntó al discípulo Amonas: «Tanto por la mañana como por la tarde, la piedra, el menhir, ¿se ha quejado, ha protestado por tus injurias e insultos? Y por la tarde, ¿te dijo algo por tus encomios y alabanzas?»

Amonas respondió: «¡No! ¡Nada!»

Entonces el abad Antonio le dijo a Amonas: «La primera lección, la más importante de tu estancia aquí, en este primer día, es que tú debes comportarte de la misma manera que la piedra, el menhir. Que ningún desprecio, humillación, injuria, insulto u ofensa, de palabra o de obra, o alabanza te afecten lo más mínimo para bien o para mal. Debes eliminar toda sensibilidad de sentirte herido, ultrajado, vejado, humillado por nada ni por nadie. Tu modelo ha de ser Jesús.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

En el torrente de la alegría

Cada nuevo día nos llama a alabar a Dios. Convocados con toda la creación a bendecirlo, hoy de manera especial nos unimos a los niños y jóvenes nacidos contra toda esperanza. En Pablo VI encontraron un abogado defensor; en el hoy beatificado contarán con un protector. Esperados con la ilusión y la fe de sus familias o de sus valientes madres que han superado dificultades, sus familias han sido su regazo. Y las comunidades que les han acompañado han sido su apoyo.

Los esfuerzos de las familias «repercuten no sólo en beneficio de la Iglesia; también ayudan a la entera sociedad. ¡Qué precioso es el valor de la familia, como lugar privilegiado para transmitir la fe!» «La alegría del Evangelio llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús.»

¿Por qué no entramos también nosotros en este torrente de alegría?, pregunta el Papa. Y responde: «Todos los discípulos del Señor están llamados a cultivar la alegría de la evangelización», expresada tanto al «anunciarlo en los lugares más distantes, como en una salida constante hacia las periferias del propio territorio, donde hay más personas pobres que esperan.»

María, modelo de evangelización humilde y alegre, haga posible el nacimiento de un nuevo mundo. (Dice Francisco en *Evangelii Gaudium* 1 y en diversas ocasiones).

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 20. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.
- 21. ■ **Dimarts** [Ef 2,12-22 / SI 84 / Lc 12,35-38]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestíenc; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigí.
- 22. ■ **Dimecres** [Ef 3,2-12 / SI: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 12,39-48]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).
- 23. ■ **Dijous** (□ Urgell) [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.
- 24. □ **Divendres** [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.
- 25. ■ **Dissabte** [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collrell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Dària, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.
- 26. ■ **† Diumenge vinent**, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22,21-27 / SI 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu ungit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.

»Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

▶ Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor arreu de la terra. / Conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentencieu amb raó les causes dels pobles. R.

▶ Comença la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb tota convicció.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li:

«Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què penseu d'això?: És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» Jesús que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut». Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar». Jesús els respon: «Doncs, torneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Así dice el Señor a su Ungido, a Ciro, a quien lleva de la mano: «Doblegaré ante él las naciones, desceñiré las cinturas de los reyes, abriré ante él las puertas, los batientes no se le cerrarán. Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título, aunque no me conocías.

»Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí, no hay dios. Te pongo la insignia, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor, y no hay otro.»

▶ Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles son apariencia, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Prostraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda; / decid a los pueblos: «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

Jesús i un fariseu que li pregunta sobre el tribut al Cèsar. Pintura de Ticià, Gemäldegalerie (Dresde)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz. Siempre damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones. Ante Dios, nuestro Padre, recordemos sin cesar la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y el aguante de vuestra esperanza en Jesucristo, nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados en Dios, que él os ha elegido y que, cuando se proclamó el Evangelio entre vosotros, no hubo sólo palabras, sino además fuerza del Espíritu Santo y convicción profunda.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron unos discípulos, con unos partidarios de Herodes, y le dijeron:

«Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad; sin que te importe nadie, porque no miras lo que la gente sea. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?»

Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto.» Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta cara y esta inscripción?» Le respondieron: «Del Cèsar.» Entonces les replicó: «Pues pagadle al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios.»

COMENTARI

Déu és el Senyor

Hi ha molt poques dades de Mateu afegides a les de Marc o omeses de Marc en l'escena del tribut. Tanmateix, el context de Mateu té detalls que remarquen la rellevància de la pregunta. En primer

lloc el fet que els fariseus es reuneixen per mirar de trobar una pregunta capciosa per posar-la a Jesús. El context és, per tant, incòmode i feixuc. En segon lloc, els fariseus envien els seus deixebles juntament amb els herodians per posar Jesús en un compromís: no donen la cara, actuen amb poca transparència. En tercer lloc, la introducció (pròpia de Mateu) de la pregunta sembla ser una *captatio benevolentiae*, però, en realitat, és un intent de gua-

nyar la resposta de Jesús per a la seva causa. El tarannà de la pregunta és hipòcrita, típic de la secta farisea. El lector, doncs, està amatent a la pregunta i, encara més, a la resposta de Jesús. La pregunta pel tribut té un relleu més gran que en Marc.

La resposta de Jesús vol desconcertar. Els demana la moneda del tribut. Ells li mostren. La imatge del Cèsar de la moneda encunyada per Roma, pertany lògicament al cap de l'imperi. No hi ha cap referència a la possible legitimació teològica del seu ofici. Amb aquest gest tan directe, Jesús posa de manifest que ells paguen el tribut. Sembla, per tant, que la qüestió està dirimida. Fins aquí tot és normal. Però Jesús, sense que li hagin preguntat

res més, diu «i doneu a Déu el que és de Déu». El que Jesús està dient és: «doneu al Cèsar el que és seu, però Déu és el Senyor». Jesús no està afegint un altre precepte religiós al del tribut sinó que està dient: les exigències de Déu són d'un altre nivell, no es poden comparar amb el tribut, que és una exigència petita i sense relleu. Per tant, en contra del que sovint s'ha dit arran d'aquest text, no hi ha aquí una contraposició dels dos àmbits. El que hi ha és l'afirmació que la fidelitat a Déu —si es vol, l'obediència a Déu— és el principi de tota l'actuació humana. L'actitud davant el tribut també cau sota aquest principi que abraça, sustenta i ho sobrepassa tot.

CRÒNICA

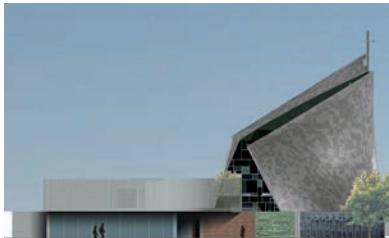

1r Congrés Mundial sobre Gaudí.

El primer congrés dedicat exclusivament a la investigació sobre la vida i l'obra d'Antoni Gaudí va tenir lloc del 6 al 10 d'octubre, amb seu al paranímf de la Universitat de Barcelona. El bisbe Agustí va fer un discurs de benvinguda al moment de la inauguració, com a membre del Comitè d'Honor d'aquest congrés. A la població de Santa Coloma de Cervelló es troba una de les gran obres de l'arquitecte Antoni Gaudí, declarada com a Patrimoni de la Humanitat de la Unesco: la cripta de la Colònia Güell, que va ser visitada pels assistents al congrés, el dia 8 d'octubre.

AGENDA

Dedicació del nou temple de la parròquia de Sant Antoni Maria Claret. El proper diumenge 26 octubre, a

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

VIII Trobada de catequistes i animadors de joventut. Diumenge 5 d'octubre es va realitzar a la Casa de l'Església, amb un notable èxit de participació: 250 catequistes d'infants i uns 40 de joves i adolescents. Després d'una breu pregària i presentació de la jornada a càrrec del bisbe Agustí i la delegada de Catequesi, Isabel Campmany, el bisbe Sebastià Taltavull, auxiliar de Barcelona i encarregat de la catequesi a la Tarracense, va animar els equips de catequistes en aquest inici de curs a partir del document *La joia de l'Evangelí* del papa Fran-

cesc. Paral·lelament, els animadors d'adolescents i joves van fer una reflexió, acompanyats pels jesuïtes Roger Torres i Alexis Bueno. La trobada es va cloure amb l'eucaristia, a la capella de les religioses Filles del Bon Salvador, al final de la qual els assistents van rebre l'encàrrec de l'Església de mans del bisbe Agustí, de ser missioners i missatgers de la Bona Nova de l'Evangelí. La coral de gospel Sifasol, de Santa Maria de Cervelló, va acompanyar amb els cants l'eucaristia i va animar amb un petit concert el fi de festa.

les 12 h, serà un dia de festa gran per aquesta parròquia de Sant Boi de Llobregat: el bisbe Agustí presidirà la dedicació del nou temple parroquial, en construcció des del 24 d'octubre de 2010 quan es va col·locar la primera pedra.

La Delegació de Joventut amb els responsables dels centres d'esplais. Durant el mes d'octubre hi haurà

dues reunions a la Casa de l'Església, per tal de compartir l'inici de curs i fixar alguns objectius i criteris comuns. Dimarts 21 d'octubre, de les 11 a les 13 h serà amb els rectors de les parròquies amb esplais. Dimecres 29 d'octubre a les 22.30 h serà el torn per als monitors i monitores responsables de les zones 8, 9 i 16 del MCECC.

PUBLICACIONS I WEB

De la vellesa a la bellesa. Aquest llibre del P. Bernabé Dalmau, osb, té 96 pàgines i està editat per Vida Creixent, el conegut moviment cristià de persones grans. Inclou els 10 temes que treballaran els membres d'aquest moviment durant el curs 2014-2015 sobre com enlairar-se des de la maduresa humana cap a Déu. Cada un dels temes va acom-

panyat d'uns punts per a la reflexió en grup i de les pregàries d'inici i de final d'aquest treball grupal. Per a més informació us podeu adreçar a: info@vidacreixent.org.

FE D'ERRADES

Trobada d'agents de Pastoral de la Salut, ajornada. Al Full de diumenge passat, 12 d'octubre, s'anunciava aquesta trobada per al dia 16 d'octubre. Amb posterioritat a la data d'impressió del *Full Dominical*, s'ha ajornat aquesta cita. Disculpeu les possibles confusions.

ECO DE LA PALABRA

Discernir el amor católico

He aquí la gran cuestión: acertar en la forma concreta que hoy ha de tener la auténtica Iglesia de Cristo.

Hemos de aclarar que estamos convencidos de pertenecer a la auténtica Iglesia de Cristo, al menos en sus rasgos esenciales. De otro modo, abandonaríamos. Pero cuando nos planteamos el reto de discernir la realidad y el futuro de nuestra Diócesis, la pregunta que nos formulamos es cómo, dentro de lo que constituye esencialmente la Iglesia católica, podemos acercarnos al máximo nuestros planes, nuestra organización y manera de actuar a lo que espera Jesucristo de nuestra Iglesia hoy.

Los antiguos apologetas, aquellos teólogos que se prestaban a la tarea de defender y hacer accesible la fe a los que no creían, elaboraron una serie de «notas» o rasgos distintivos que había de tener la verdadera Iglesia, frente a otros grupos o confesiones religiosas. Nosotros no recordaremos aquí estas notas simplemente para distinguirnos frente a nadie, pero sí para asumir el compromiso de cumplirlas lo mejor que podamos.

Por lo que venimos diciendo, la nota esencial y primera que ha de caracterizar a la Iglesia de Cristo es que en ella se viva el amor de Dios. Nuestra Iglesia, o es el lugar del amor de Dios, del Dios de Jesucristo, o no es en absoluto. El resto de las

«notas distintivas» de la Iglesia son sólo consecuencia de esta primera y esencial. Es decir, son notas distintivas del amor, compartido y transmitido en la Iglesia.

Así, cuando celebramos el Domund, el día de las Misiones, no hacemos otra cosa que celebrar, reafirmar y testimoniar que «el amor es y ha de ser católico». Una de las notas esenciales de la Iglesia de Cristo es que ha de ser católica y misionera. Eso quiere decir muchas cosas. Entre ellas, que no ha de ser una Iglesia encerrada en sí misma, que vive para sí, sino un pueblo de Dios abierto a la humanidad, a la que sirve, acogedor de todo tipo de personas, culturas, naciones, modos de ser. Esto supone que en su interior ha de haber una pluralidad de estilos, lenguajes y dones, que llamamos carismas, que al estar inspirados por el mismo Espíritu enriquece la unidad de todos en la misma fe y el mismo amor.

Esto no se podría entender, si no supiéramos que el amor del Espíritu, el alma de la Iglesia, es de por sí católico. Es el amor expansivo, que empuja constantemente a la comunidad a contagiar a los demás la propia vida. Más aún, es el amor que se expande sin seleccionar, sin realizar exclusivismos ni distinciones. Es un amor que salva distancias y derriba muros, que se destina a toda la humanidad y alcanza a las personas y las

culturas transformándolas, sin que pierdan cada una su propia identidad.

Eso es ser Iglesia misionera. Si nuestra diócesis no fuera misionera, se podría en su propia cerrazón y, lo que sería peor, no permanecería fiel a Jesucristo.

- Nuestros misioneros no están lejos, sino que pertenecen a nuestra esencia eclesial más profunda.
- Nuestra ayuda a las misiones no es un simple acto de caridad, sino que brota de nuestro amor católico, que no conoce límites.
- Nuestro talante misionero no es una sensibilidad pasajera, sino nuestra identidad permanentemente manifestada en gestos y palabras concretas.

Determinadas circunstancias han favorecido que nos lleguen noticias vivas del sufrimiento y la entrega que nuestros misioneros están viviendo. En ellos se realiza la verdadera Iglesia, comprometida en el amor concreto y universal. Ellos nos hacen fácil el discernimiento sobre el presente y el futuro de nuestra Iglesia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat